

GAFFA KLUB

OKTOBER 2012

KLUBBEN I DENNE MÅNED ...

*Mikkel Nordso 50 Cent Velvet Underground / Store rabatter til Jonathan Johansson,
The Raveonettes, DJ Static og mange flere / Vind stor Velvet Underground-Boks*

A photograph of Mikkel Nordso walking on a city street. He is wearing a dark, long-sleeved button-down shirt, dark jeans, and a flat cap. He is carrying a large, worn, black guitar case under his left arm. The background is a blurred city street with buildings and other people.

MIKKEL NORDSØ

DET BLIVER I FAMILIEN

MIKKEL

GUITARISTEN MIKKEL
NORDSØ MODTAGER DEN
SIDSTE KEN GUDMAN-PRIS.
DER BLIVER IKKE FLERE.
OG DOG. EN SPECIALPRIS
GÅR TIL THE WILLIAM
BLAKES, DER TEGNER
FREMTIDEN, OG HVOR 2/4
AF BESÆTNINGEN HAR
NORDSØ SOM EFTERNAVN.
VI TEGNER ET PORTRÆT
OG ET STAMTRÆ OVER EN
POKKERS KREATIV FAMILIE.

ORD: TORBEN HOLLEUFER

DET BLIV

NORDSØ

VER I FAMILIEN

*Den afslappede attitude har været
Mikkel Nordsøs tilgang fra dag 1.
Billede: Thomas Grøndahl*

DET ER LIDT af en joke og alligevel ramme alvor. For går du ind i Mikkel Nordss øvelokale, kan du kigge i alle hjørner, og du vil finde en prismodtager. Fra bassisten Moussa Diallo over trommeslager Klaus Menzer og nu til guitaristen selv. Alle har de modtaget den pris, der blev indstiftet, da den legendariske trommeslager – eller janitshar, som der står på hans grav ude på Assistens Kirkegård – Ken Gudman gik hen og døde for ti år siden.

Gudman havde været alle steder, var en musikernes musiker, og det samme kan man sige om Nordss, som på en hitliste over de største guitarister herhjemme nok for mange ville være helt i top. Kollegaer over hele den klode, som Nordss rejser tyndt år ud og ind, vil for længst have droppet sammenligningerne med forbilleder som Carlos Santana og tørt konstateret, at Mikkel er en mester med sin helt egen stil. Og den brede offentlighed får kun nogle gange

stiftet bekendtskab med hans uhyggeligt mange projekter, når han en sjælden gang på en gang sky og

selvbevidst fanges i en projektørs lyskegle og skinner, så de fleste ryger bagover. For Mikkel Nordss kan altså det der med at trykke en solo af med hundreder af kilometer i timen, men formår også de lyriske nuancer og er lige så meget det ene som det andet.

Den danske musikverden lagde første gang mærke til Mikkel Nordss, da han sammen med sin storebror Klavs og sin halvbror Kim Sagild på den anden spade satte ny strøm på latinmusikken i en dansk kontekst og udkom på det lille pladeselskab Hookfarm med bandet Buki Yamaz. Her var de nye vidunderbørn fra Bernadotteskolen, som for nogles vedkommende allerede havde gjort sig i gyldne øjeblikke i børne-tv, når deres kreative forældre lige skulle bruge et par unger til eksempelvis Super Karla. Her ville Aske Bentzon folle rundt i sneen, som han ville gøre det år senere med Bamse og Kylling. Han stod i front med sin brasiliansk inspirerede tværføjte i Buki Yamaz, og en anden hovedkraft var Kasper Winding, som lige nåede at skrive det meste af materialet, inden han var på vej videre ud i nye projekter.

Mikkel Nordss opnåede allerede stor succes som den ene dygtige guitarist med en stil, der med Kim Sagilds ord var kraftigt inspireret af den brasilianske guitarist Baden Powell. Ligesom han snart med udgangspunkt i en af fusionssupergrupperne ude i verden fik lavet en trio af akustiske guitarister, hvor han kunne leve sin indre Paco de Lucia helt ud med Steen Kyed og Christian Ratzer, som så kunne vurdere, hvem der skulle give den som John McLaughlin og Al DiMeola. De var dog mest sig selv og som med alt, hvad Mikkel har rørt ved, var guitarlegen også her kompetent helt ned i detaljen.

Det var dog alt sammen noget, der skulle danne grunden til den helt store popularitet. Nemlig da den ferme keyboardspiller fra Culpeper's Orchard, Morten Kærsså, fandt sammen med pop- og jazzsangerinden Susanne Salomonsen, som kunne droppe den første stavelse i fornavnet og i første omgang lade sig genføde som Danmarks førende rockpige. Rockmama var noget, der ville komme siden hen.

Bandet var selvfølgelig Sneakers. Her var succesen fra starten til at tage at føle på. Og her indtrådte Mikkel Nordss selvfølgelig som vasekægte rockstjerne med en lyd, som perfekt spillede op til sangerinden med det lange røde hår, som i den grad ville tage fra på scenen. Vi snakker den første halvdel af firserne. Her var der ingen – det skulle da lige være Kim Larsen – der var over bandet fra Sankt Peders Stræde inde i Pisserenden i København.

Det utrolige kollektiv

Det gamle gule hus er dansk rockhistorie. Tilbage i slutningen af 1970'erne var København en ganske anden størrelse. Man hang ud på de mange værtshuse, hvor

Pisserenden levede op til sit navn, ikke at der var latrin i gaden, som der var oprindeligt, men Larsbjørnsstræde og de tilstødende gader Sankt Peders Stræde og Studiestræde havde noget af den samme vibration, som man fandt på Vesterbro – vel at mærke i den mere kulørte afdeling.

Bortset fra en ting: hippierne havde i den grad gjort deres entré, og man kunne over det sidste årti frekventere butikker med navne som Superlove og Bit-o-Sole, købe det rette velourantræk i Mary Poppins eller Snurrepiberiet, gå i Fantask og købe den seneste undergrunds- tegneserie, hvis man da ikke i et aldeles McDonald's-frit samfund kunne spise en original burger på Jim's Truck-stop Café, eller gå over til langhårsklipperen Otto og lade de lange lokker falde.

Mikkel Nordss bor der endnu. Hvor Sanne Salomon-

MIKKEL NORDSS KAN ALTSÅ DET DER MED AT EN SOLO AF MED HUNDREDER AF KILOMETER

sen for længst er flyttet på landet og også en Morten Kærsså er at finde langt oppe i de svenske skove, er guitaristen stadig at finde i huset, hvor det hele skete. Her bor han fortsat med sin kone, Ina Schjoldan, og har efterhånden fået opdraget to sønner, hvoraf tre er i fuld gang med musikken, mens en falder lidt udenfor og laver film. De to store er fløjet fra reden og producerer børnebørn, når de da ikke producerer musik for et hav af kunstnere, samt koncentrerer sig om et væld af andre aktiviteter, som inkluderer bandet The William Blakes og pladeselskabet Speed Of Sound. Jeg taler naturligvis om brødrene Fridolin og Frederik Nordss.

Mikkel Nordss tager imod nede i det musikstudie i kælderens, hvor han skaber plader, der stikker i alle mulige retninger, både egne og andres projekter. Blandt andet havde han mere end en finger med i spillet, da gambianskfødte Dawda Jobarteh i tre omgange indspillede sit debutalbum, *Northern Light/Gambian Night*, vel at mærke et album, der har vundet international genklang. Her er der specielt en utrolig solo, som var Jimi Hendrix i et helt ualmindeligt velopløst humør. Vi kigger på Mikkel's board med effektpedaler, som står centralt i studiet. Han griner:

– Jo, det var Dawda, der spillede soloen på sin 21-strengede kora. Men det var mig, der styrede pedalerne. Og kritikkerne har da også siden troet, at det var en guitarsolo. Til Dawdas store fortrydelse, siger Mikkel om afrikaneren, med hvem han er på vej ud af døren og til lufthavnen. Som del af Moussa Diallos band skal de spille til en festival på den østafrikanske ø Zanzibar. Typisk for Nordss, som konstant farer af sted til eksotiske destinationer bevæbnet med sin elektriske guitar som visitkortet, ingen glemmer.

Kunst på alle hylder

Mikkel Nordss kommer ikke fra et hjem med klaver. Eller rettere, han kommer fra et hjem med et så grænseløst forhold til musik og kunst, at man lades stakåndet tilbage. Begge forældre var billedkunstnere, og Mikkel og hans bror Klavs boede begge sammen med faren Jens Nordss, der desværre ikke mere har sin gang på jorden. En mand, der ifølge alle, han berørte, var noget helt specielt. Moren, Karen Nordss Lundberg, lever og arbejder fortsat som kunstner i Sverige, som hun har gjort i mange år.

Forældrene blev skilt, da Mikkel var 14. Knægtene blev boende hos faren på Forhåbningsholms Allé 27 i en lille lejlighed, hvor der konstant var et leben af kunstnere og musikere. Forældrene havde begge været tilknyttet det kendte Jazzhus Montmartre i Store Regnegade, hvor alle jazzens ypperste kom, og både Karen og Jens Nordss havde været med til udsmykningen af stedet.

Jens Nordss's bedste ven var fra barnsben jazzmusikeren Niels Jørgen Steen, som han nærmest var skæbnemæssigt bundet op med siden skoletiden, hvor hans forældre havde været meget imod, at han valgte kunstnervejen. Det blev hans held, at der var en lærer i skolen, som så drengens talent, og den lærer var såmænd Niels Jørgen Steens far. Så selvom denne var ni år yngre, blev de nærmest uadskillelige, ja, nærmest familie. Det var derfor den logiske udvikling, at Jens Nordss efter skilsmis- sen nogle år senere fandt sammen med Avi Sagild – den amerikanskfødte skuespiller, der blandt andet var kendt fra Jens Jørgen Thorsens kultfilm *Stille Dage i Clichy*, og som havde to børn med – Niels Jørgen Steen. De to børn var såmænd Paprika og Nikolaj Steen, og de to flyttede simpelthen ind sammen med moren i kollektivet på Frederiksberg og blev søskende med Kim Sagild og brødrene Nordss. Mens deres far, Niels Jørgen Steen, fandt sammen med dansk films hotteste dame nogensinde, Lotte Tarp.

Forvirret? Lad os give ordet til Mikkel Nordss:

– Jeg var heldig at vokse op i et hjem, hvor der kom en masse musikere. Min far havde alle de gode plader, og tidligt blev jeg vant til at høre al mulig musik fra Indien, Afrika, flamenco fra Spanien, en masse jazz, you name it. Min far var billedkunstner, og det var faktisk Niels Jørgen Steens

AT TRYKKE
R I TIMEN.

*Sneakers i orkanens øje.
De gendannes til Ken Gudman-festen.
Fra venstre Jacob Andersen, Sanne Salomon-
sen, Christian Dietl og Mikkel Nordsø
Billede: Gorm Valentin*

far, som havde overbevist ham om, at det var det, han skulle være. Mine bedsteforældre ville slet ikke høre tale om, at han skulle vælge at være maler. Og siden blev Niels Jørgen jo altså min fars bedste ven, så da jeg var lille, ville jeg have ham som babysitter, vel at mærke en babysitter, der gik rundt med en smøg i den ene hånd og en øl i den anden og spillede Charlie Parker og alle mulige fede plader. Da jeg var barn, ville vi hvert år være inde og se en flamenco-festival, vi så Senegal-balletten, og der var bluesfestivaler.

– Det var i 1960'erne, og min storebror (perkussionisten Klavs Nordsø. Red.) og jeg var allerede inde og høre de ting som syv-otteårige. Det, der senere blev kaldt for verdensmusik, var noget, vi fik ind med modermælken, husker Mikkel Nordsø, der skønner, at han måske så jazz-saxofonisten Dexter Gordon de første 150 gange på det gamle Montmartre, og hans orkester, Buki Yamaz, havde da også siden øvelokale i samme bygning.

Cigar til Christian Sievert

Mikkel Nordsø vidste godt, at det var guitarist, han ville være, og da han var fyldt 11, fik han endelig den første guitar. Ligesom hans far kendte Christian Sievert, den legendariske cigarrygende guitarist, som altid har været specielt skrap på flamencoguitaren. Måske har du set

Søren Kragh-Jacobsens dogmefilm, *Mifunes Sidste Sang?* Sievert spiller en af de gamle tosser, og et af filmens store øjeblikke er, da han netop fatter guitaren og sætter i med at stormvejr af toner.

Men for den unge Mikkel Nordsø var der kun en vej:

– Ja, den gik ned forbi min mor, som havde nogle havanacigarer i skuffen. Jeg ville så gå over til Christian, som omgående ville spørge, om man havde cigaren med. Han ville bide spidsen af og tænde den, og så troede man måske, at der ville komme undervisning. Slet ikke. I stedet begyndte Sievert at spille, og jeg ville sidde med åben mund og være vidne til en fantastisk koncert. Når så cigaren var røget, ville han begynde på lidt undervisning, men det blev ikke til så meget. Jeg er langt hen ad vejen selvlært, beretter Mikkel Nordsø.

– Vi havde altid besøg af musikere, som min far ville møde inde i Montmartre og så invitere med hjem. En af dem, jeg husker, var sydafrikaneren Dollar Brand, som siden kom til at hedde Abdullah Ibrahim. Og så var der saxofonisten Albert Ayler, som desværre døde tidligt, men som var en fantastisk person. Han sagde altid rimeligt ubeskedent, at Charlie Parker var Faderen, John Coltrane var sønnen, og han selv var så Helligånden. Der var ingen smalle steder der! Så inspirationen var der tidligt.

Mikkel Nordsø og hans bror begyndte tidligt at spille sammen, og der kom for alvor kog på kedlerne, da Jens Nordsø fandt sammen med den amerikanskfødte skuespiller, Avi Sagild. Mikkel Nordsø var på det tidspunkt kommet ind på Bernadotteskolen, og Avi Sagild ville give sin søn Kim, samt Klavs og Mikkel, jobbet med at være babysitter for de små nye søskende, Paprika Steen og hendes bror, musiker og skuespiller Nikolaj Steen. Derfor var, at kunne de klare det, kunne de øve alt det de ville med deres venner, som talte alle dem, de siden har spillet med i så mange sammenhænge og som inkluderede blandt andre Kasper Winding, Ben Besiakow, Aske Bentzon og andre.

Blandt de umiddelbare genboer på øverste etage i huset overfor var i øvrigt et hold hippiekunstnere, som havde omdannet en tidligere husholdningskole til kollektiv med udsigt direkte mod kirken. Kollektivet er blevet beskrevet flittigt, for et af medlemmerne var såmænd forfatteren Dan Turéll.

Klaskemik og Sneakers

Mikkel og Klavs var tidligt begyndt at optræde, og de fik tilfældigvis et job, hvor de skulle spille henholdsvis indisk sitar og tablatrommer – mindre kunne selvfølgelig

Brothers in Arms! Rasmus Kærå og Mikkel Nordsø trykker den af i det gendannede Moonjam. Billede: Jacob Crawford

ikke gøre det – på den progressive Bernadotteskole, og efterfølgende blev brødrene flyttet derover. Resultatet var selvfølgelig, at de mødte hele generationen af musikalske elever, med Kasper Winding i spidsen. De ville snart flytte ind på Forhåbningsholms Allé, hvor Kim Sagild også boede, efter at hans mor Avi var blevet gift med Jens Nordsø.

Kim Sagild skulle senere blive guitarist i det band, som blev Mikkel Nordsøs gennembrud, nemlig latinbandet Buki Yamaz, ligesom han i firserne var en meget brugt producer, der blandt andet stod bag sangerinden Nanna Lüders. Han var nogle år ældre end Mikkel og husker tiden i kollektivet tydeligt:

blandt andre keyboardspilleren Kenneth Knudsen, der for alvor havde fået opmærksomhed via bandet Secret Oyster og trommeslager Ole Theill og ledsaget af den engelske veteran, Cy Nicklin, på sang, ville han folde sin lyriske åre ud og spille en vidunderligt luftig musik, der var lige dele fusion og ambient, og sammen med Morten Kærå og dennes nye kæreste, den hidtidige popsangerinde, Sanne Salomonsen, ville han komme med i Sneakers.

– Sneakers var noget helt nyt. Jeg havde aldrig for alvor arbejdet med en vokalist. Så det kommunikerede jo ud til en meget bredere flade med teenagere, der stod nedenfor og skreg. Det var meget lærerigt, både fordi vi

beretter Mikkel Nordsø. Palle Mikkeltborg var selvfølgelig en af hans fars mange venner fra miljøet omkring Jazzhus Montmartre.

Tiden i Sneakers var en meget lærerig periode, men Mikkel finder, at der også blev drevet rovdrift på deres succes, med en sangerinde der samtidig spillede med Lis Sørensen og Anne Linnet i sidstnævntes band, hvor begrebet Anne-Sanne-Lis opstod. Og enhver pige i Danmark, der ville være sangerinde, havde lige dem plastret op på idolvæggen:

– Men jeg lærte en masse. Det kan godt være, at jeg tidligere havde stået sådan lidt genert og ligeglad med, hvad folk syntes. Til Sneakers-koncerter skulle man bare

“SNEAKERS VAR NOGET HELT NYT. JEG HAVDE ALDRIG FOR ALVOR ARBEJDET MED EN VOKALIST.”

– Jeg gik ikke på Bernadotteskolen, men kom ind på Forhåbningsholms Allé, og i januar 1971 lavede vi det band, der blev forløber for Buki Yamaz. Navnet blev Klaskemik, som var noget, Jens Nordsø havde sat sammen af navnene Klavs, Mikkel, Kim og Aske, og vi jammede hele tiden. Mikkel havde allerede der et eget naturligt talent, der var helt tydeligt. Han knoklede løs og udviklede snart en stil, der var inspireret af hans store idoler, Jimi Hendrix, Carlos Santana og især den brasilianske guitarist Baden Powell, husker Kim Sagild.

Buki Yamaz blev en stor succes i Danmark og åbnede manges øjne for musik fra Latinamerika, ligesom mange bands fulgte i kølvandet. Her ville de fnuglette brasilianske triller fra Aske Bentzon blende ind med de to guitaristers duellerende soloer, og i kølvandet på det band ville Mikkel Nordsø fortsætte i to meget forskellige, men også spændende projekter. Sammen med

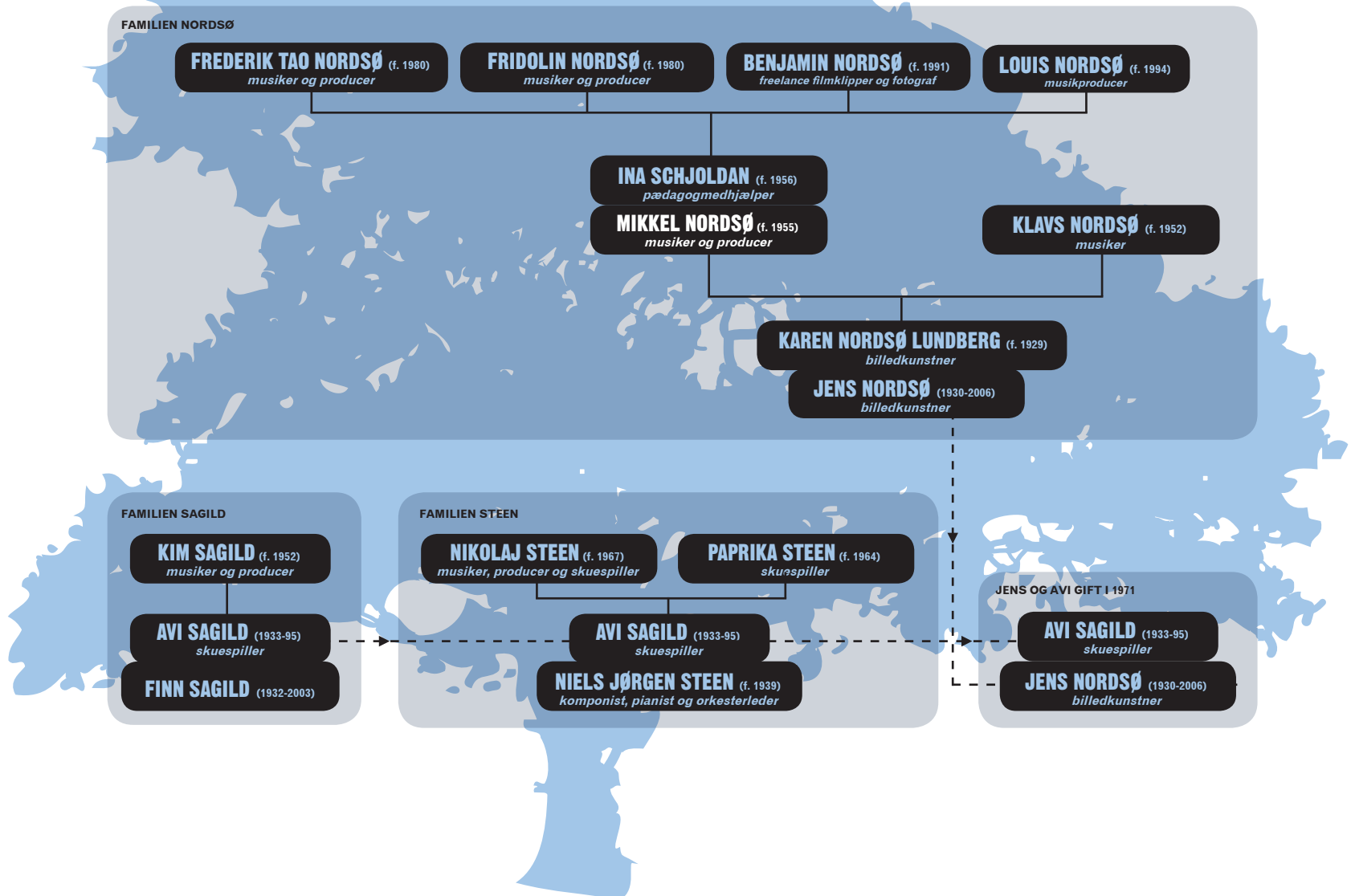
var meget hippe til at finde på en helt ny stil, som ingen spillede på det tidspunkt, hvor lækker amerikansk vestkystrock blev blandet med danske tekster. Og det var her, at Sanne grundlagde hele sin rockkarriere.

– Vi mødtes, da Aske Bentzon havde lavet sin solo-plade (kultpladen *Badminton*, red.), og der kom vi ud at spille live. Morten havde allerede Sneakers med Moussa Diallo på bas og Poul Halberg på guitar, men jeg kom med som afløser, og så fik jeg jobbet, fordi Poul allerede var i gang med sit Halberg-Larsen Band, husker Mikkel Nordsø, som sideløbende spillede i Anima med keyboardspilleren Kenneth Knudsen og bassisten Michael Friis. Han husker det som unikke tider, hvor der ikke var så mange gode musikere på markedet, som der er på nutidens scene:

– Jeg fik muligheden for at spille med Palle Mikkeltborg allerede som 14-årig. Det sker altså ikke i dag,

levere og i takt med, at vi kom ud i sportshallerne, var det med at agere. Men med rovdriften mener jeg, at vi konstant var på turné, fordi rigtigt mange mennesker levede af vores indsats, og vi havde derfor sjældent fri. Jeg har altid gået op i, at det skal lyde ordentligt, men vi var så populære, og selvom vi spillede dårligt nogle gange, var publikum fuldstændigt vilde alligevel. Og andre gange ville vi spille virkelig godt, og reaktionen var den samme. Det gjorde mig lidt desperat. Når man har prøvet popularitet, hvor publikum var forudsigeligt, er det rart at være tilbage der, hvor man skal mærke først, hvor ens publikum er og så give dem den koncert, de føler for, siger Mikkel Nordsø, der i dag kan ærgre sig over, at Sneakers ikke fik det internationale gennembrud, trods deres status herhjemme. Men også husker en lettelse, efter at være blevet presset så meget af bookingbureauer og pladeselskaber.

STAMTRÆ FOR MIKKEL NORDSØ

Det var her, at han gik ud og dannede Mikkel Nordsø Band. Her er det siden blevet til en række plader, hvor Mikkel for alvor har kunnet vise sin alsidighed på elektrisk guitar. Ligesom undertegnede vil vove den påstand, at 2006-livepladen fra Copenhagen Jazzhouse, som bandet indspillede udvidet med den kendte congaspiller fra USA, Raul Rekow, er den bedste latinplade, jeg nogensinde har hørt fra et dansk orkester. Her stillede Mikkel op med den faste garde, altså bassisten Peter Danstrup, bror Klavs Nordsø og Jakob Andersen på perkussion og Ole Theill på trommer.

Mange projekter

Mikkel Nordsø synes mere travl end nogensinde, og et af de spor, der tegner mest lovende, er det indiske, hvor makkeren er Ole Theill og de andre medspillere er nogle af Indiens største musikere. Her har en god connection været den gamle Burnin' Red Ivanhoe-musiker Kim Menzer, der har samarbejdet med indiske musikere i mange år, og i øvrigt er far til Klaus Menzer, tidligere Ken Gudman-prismodtager og blandt andet trommeslager i Sneakers. Kim inviterede Mikkel og hans søn Fridolin til at spille i Bangalore med den sydindiske stjerne, L. Subramaniam og dennes kone, Bollywood-sangerinden Kavita Krishnamurthi, og efter den tur kom den vilde tur, hvor han med Ole Theill og Peter Danstrup vendte tilbage og skulle spille for 700.000 tilhørere i forbindelse med den nu afdøde guru Sai Babas 80-års fødselsdag:

– Vi skulle kun spille en sang, for der var et hav af kunstnere, der spillede for Sai Baba. Men Kavita sang, og jeg havde mit gyldne øjeblik, da jeg skulle spille min 16-takters solo på elektrisk guitar for Sai Baba i tronstolen og med 700.000 mennesker i alle mulige farver!

Et af Mikkels nyere projekter er gået fra at være et familieprojekt til at omhandle indisk musik, nemlig Blue Lotus:

– Jeg har startet en trio, Blue Lotus – med Ole Theill på tablas og min kusine, Tine Rehling, på harpe – som blev født ud af vores familieband, hvor min bror var med, og som hed Timewave. Jeg lavede først en duoplade med Tine, hvor det bare var guitar og harpe. Hun er ret skrap, min kusine, faktisk har Per Nørgaard komponeret ting specielt til hende. Hun er fantastisk til sådan nogle rubato-ting, hvor vi spiller uden tempo. Det er så fedt, måske er det noget genetisk, for vi har det med at spille tingene fuldstændigt ens. Og det har jeg aldrig oplevet med andre end hende.

– Vi havde jo bandet Bombay Hotel med Kenneth Knudsen på keyboards, som jeg kendte fra dagene med Anima, men han er ikke til at lokke ud og spille live mere. Så nu er det så Blue Lotus, hvor Ole og jeg spiller med Tine. Vi har turneret i Brasilien og forskellige steder i udlandet med Blue Lotus. Det er spændende, for Ole Theill har jo gået hos den samme lærer i Nordindien i 22 år, og så spiller vi den stil, fortæller Mikkel Nordsø,

som også har haft gang i et samarbejde på nettet med den sydindiske violinmester L. Subramaniam, et arbejde der trods den store koncert for nogle år siden hos den kontroversielle indiske guru, Sai Baba, hvor de mange tusinde mennesker så på, stadig venter på at blive til noget. For på trods af, at Mikkel efter undertegnede mening spiller fantastisk på indisk sitar, skal han ikke have noget klinket. Dertil er hans respekt for de store indiske mestre for stor. Men næste Indiensprojekt ligger lige for:

– Vi skal spille i forbindelse med India Today i København, hvor vi bliver udvidet med den sydindiske fløjtevirtuos, Shashank Subramanyam og hans helt fantastiske perkussionist, Patri Satish Kumar, samt Marilyn Mazur, så det bliver meget spændende også, beretter Mikkel Nordsø, som også over de sidste par år har fået nogle væsentlige udgivelser fra hånden nede i det lille studie. Dels var der hans roste soloskive, *Five Steps 2 Seven*, og pladen med det band, han har med den mangeårige ven, saxofonisten Jens Haack – de hedder Smokers Lounge efter en lokalitet i Jazzhus Montmartre. Og dels har han udgivet den kraftfulde fusionsudflugt, der blev den sidste plade fra trompetisten Jens Winthers hånd. *Electrazz* tager én tilbage til dengang, en Miles Davis krydsede klinger med folk som John McLaughlin. Ligesom Mikkel selv får kørt nogle ekstremt halsbrækkende soli af på den fabelagtige fusionsplade.

THE WILLIAM BLAKES:

Q & A MED FREDERIK NORDSØ:

Q: Du er en af Mikkel Nordsoes sønner, og dit band The William Blakes får en speciel Fremtidspris, samtidig med, at din far får den sidste Ken Gudman-pris. Men bestyrelsen lægger op til, at I skal tage handsken op og måske bestyre en lignende pris i fremtiden. Hvordan har du det med det?

A: – Vi har enormt meget lyst til fremover at bestyre den pris. Og jeg tror også, at en af grundene til, at de har tænkt på os, er, at vi måske minder om dem (Peter Ingemann og den øvrige bestyrelse, red.) og har gang

i en masse forskellige ting og tænker sådan lidt ud af kassen. Det er jo ikke fordi, vi mødes på et kontor fem gange om ugen med vores orkester. Det meste af vores kommunikation foregår via fuldkomment kaotiske fællesmails. Men vi synes alle sammen, at det er kanonsjovt, selv om vi ikke har siddet ned alle sammen face to face og snakket om det.

Q: Ken Gudman-prisen har i årenes løb specielt været forbeholdt dem, der ikke nødvendigvis står fremme i rampelyset, de såkaldte "sidemen". Men også lidt haft karakter af en pris for lang og tro tjeneste. Hvordan tror du, at jeres pris kommer til at blive?

A: – Jeg kan kun snakke for mig selv og står således for en femtedel af den realistiske mening, men det er en fed ting, de har gang i fra deres generation, hvor de har påpeget, at her er altså nogle mennesker med et vitalt talent, som ikke altid er lige i rampelyset. Men selvfølgelig er det sådan, at dem der er i musikken og interesserer sig for den kender de mennesker alligevel. Men jeg ved ikke, om den type musiker, altså sidemanden, ikke er ved at forsvinde, når vi taler den nye generation. Men skulle jeg pege på en person, ville den første være Peter (Ingemann. Red.). En Lifetime Achievement Award for at have reddet den danske musikbranche hvert år! (Ingemann er bassist og revisor. Red.). Han og Mikkel er begge mine personlige forbilleder.

Q: Hvordan har det været at være søn af Mikkel Nordsoe?

A: – Det har på alle måder været positivt. Der er ikke noget at klage over der. Han gav os meget frie tøjler og pacede os overhovedet ikke, og det er også noget, jeg tænker over i forhold til mine egne børn, nemlig at facilitere noget, der kan leges, men selv om alle Mikkels dyrebare børn gang på gang har smadret alle hans ting, har han aldrig nogensinde lukket for skodderne. Jeg kan huske, at Frido og jeg var i gang med at fyre den af i hans hjemmestudie, fra vi var seks år. Jeg har et kassetebånd, hvor Frido rapper om, at han ikke kan læse endnu. Han har på en eller anden måde fået lavet et track i Notator og skrevet en lille rap. Men Mikkel har altid været helt åben, og han har altid haft den holdning til os, at de ting, vi kom med, var fantastiske. Altid et positivt rygstød at komme videre med.

Q: I boede i kollektivet med Sneakers?

A: – Ja, de boede vist nedenunder i huset. Det var indtil, jeg var en fire-fem år, men der boede en masse hippier, og så fik Ina og Mikkel

deres børn. Det mest underlige var, hvordan Aske fra Bamse og Kylling boede i vores lejlighed. Det fede i enhver opvækst er, at det, man er vidne til, er man sikker på er muligt. Så ser man en masse mennesker, der laver musik som deres hovedbeskæftigelse, og det er den musik, de har lyst til, så vokser man op vel vidende, at det er en mulighed. Og jeg møder mange, der har måttet lave et oprør mod hele deres familie, for at blive taget seriøst med hensyn til musik som en levevej, hvor det slet ikke har været temaet i min familie.

Q: Du er guitaristen af jer to brødre. Har din far lært dig nogle ting?

A: – Jeg spurgte ham engang, om han ville vise mig nogle ting, og så sagde han, at "du ved godt, hvor undervisningspapirerne ligger", så der holdt han sig virkelig til det løfte, han havde givet sig selv, at han ikke ville lære os noget. Men ellers er den ting, han har været god til, at være ligeværdig med folk, også med sine børn. Og det er noget, mange forældre ikke formår.

Q: Men har I ikke kunnet komme efter det med arbejdet i studiet? I har jo arbejdet meget i hans studie, ikke? Og der er I vel lysår foran den gamle, ikke?

A: – Det har været en af Fridos og mine gaver fra vores opvækst, at hvor andre danskere lider under det motiv, at de skal lave kunst, når de laver musik, der er det sådan for mig og Frido, at som udgangspunkt er det nemme at lave kunst. Mens det, der er svært at lave, er penge. Så vores fokus har på et større plan end Mikkels været alt det andet end selve kunsten, fordi kunsten på en eller anden måde var implicit i, at når man laver noget, gør man selvfølgelig sit bedste, og så kan folk kalde det kunst, eller de kan lade være.

Q: Ja, for din far har nærmest været specialist i projekter, som ikke tjente sig selv ind, ikke?

A: – Jo, som alle elskede og syntes var fantastiske, men som der ikke var nogle penge i. Men det er også min opfattelse, at Fridos og mit talent er meget lig hinandens, som er meget lig med Mikkels. Det er meget den samme type sonisk talent. Så jeg kunne rimeligt hurtigt mærke, da jeg var en 14-15 år, at jeg godt ville kunne gøre mange af de samme ting, som Mikkel har lært sig selv. Hvis det var det, der var min interesse. Og mange af dem har jeg også lært halvt, men der hvor min bror og jeg er, er, at vi hellere diskuterer alt andet end det kreative og selve kunsten, men det er næsten altid i forbindelse med en eller anden problemknusning eller teknisk problem, end det er et kunstnerisk og spirituelt spørgsmål.

Q: Men jeg har altid fornemmet, at I arbejdede endda meget godt med Mikkel nede i studiet i kælderens?

A: – Absolut. Dem, der er dårlige at arbejde med, er dem, der er kontrolsyge. Dem skal man enten sige nej til, eller sige et meget, meget højt beløb. Og resten af tiden skal man arbejde med folk, som rent faktisk kan finde ud af at arbejde sammen og synes, at dem, de arbejder sammen med, er geniale. Og det er også et koncept, vi søger at arbejde meget med i The William Blakes, for tager man udgangspunkt i, at de andre er geniale, behøver man ikke at stille spørgsmålstejn ved alting.

“JEG BEGYNDTE AT SPILLE, DA JEG VAR 11, SÅ HVAD NU HVIS MAN BEGYNDER AT SPILLE, NÅR MAN ER ET HALVT ÅR, HVOR GOD BLIVER MAN SÅ?”

Prismodtageren i kælderstudiet, hvor så mange produktioner er blevet til.
Billede: Jacob Crawford

Mikkel Nordsø er også tilbage med Moonjam, som han oprindeligt spillede med i 1990'erne:

– Jeg var ikke med fra starten, men kom med, da de var blevet lidt større. Men har ikke spillet med dem i 15 år. Men på Morten Kærssø's tiltænkte soloprojekt, *Raining In Asia*, kom jeg og lagde noget akustisk guitar på nogle numre, og så blev han helt vild, og pludselig havde jeg lagt en masse guitar på pladen, og da var det i mellemtiden blevet en Moonjam-plade. Så jeg blev lokket (griner), men det var skide sjovt, og nu har jeg spillet med dem i et par år live. Lidt den gamle Sneakers-vibe, fortæller Mikkel Nordsø.

Næste generation

Mikkel Nordsø er glad for sine knægtets succes både som producere og med deres band, The William Blakes, og arbejder meget med dem, “når de har tid”, som han siger. Men han har hele tiden været meget opmærksom på, at de skulle udvikle deres eget udtryk:

– Med hensyn til knægtene tror jeg, at det mere har været min blotte tilstedeværelse, og det jeg foretog mig, der har inspireret dem. Jeg har jo aldrig undervist dem eller sagt, at “nu skal I et eller andet ‘bla-bla-bla’”. De har fuldstændigt kørt deres eget løb. Jeg må indrømme, at da de var helt små, var jeg meget ambitiøs og tænkte “jeg begyndte at spille, da jeg var 11, så hvad nu hvis man begynder at spille, når man er et halvt år, hvor god bliver man så? (ler højt!)”, så jeg købte bare trommer og guitarer og alt muligt, som

vi havde oppe i vores lejlighed, hvor de bare kunne larme løs, og de syntes, at det var skide sjovt. Og jeg ville spørge Fridolin, om han ikke ville lære en rytme, og det ville han godt, og spillede fantastisk med det samme, så jeg har aldrig lært ham noget siden.

– Men så da de var fire-fem år, ville jeg spørge, om vi skulle jamme og stod med deres guitarer og var parat, og så sagde en af dem: “Vi er ikke gamle nok til at skulle arbejde!”, og så kunne jeg pludselig se mig selv som en overambitiøs far, og den sved sgu. Så siden den dag har jeg ikke opfordret dem til noget!

– Så gik der nogle år, hvor de lallede rundt, men så en dag, da de var otte år, kom deres fætter og sagde “kom nu, vi skal ned og spille på Strøget!” og så begyndte de at øve sig helt vildt. Og så fik de et børneband og fik en masse job. Og derfra gik de over til at lave fusionsbandet Confusion, og spillede pissegodt. Så de nåede at blive rigtigt fede musikere og så kom de ind på en produktionsskole, der havde fire lydstudier, hvor de bare kunne gå og lave, hvad de ville. Og så kørte det derfra. Fridolin kom ind på Rytmekons, men til gengæld lavede Frederik sig en karriere sammen med Louis Winding (Kaspers nevø. Red.), hvor de producerede Outlandish og Brandy og alt muligt, fortæller Mikkel Nordsø, som med slet skjult ironi startede samtalen med at sige, at “jeg er vel mest kendt som far til Frederik og Fridolin”.

Det er nok en sandhed med modifikationer. Men pyt.

Bare det bliver i familien **G**

MIKKEL NORDSØ

SELEKTIV DISKOGRAFI:

Buki Yamaz: *Buki Yamaz (Hookfarm, 1975)*

Buki Yamaz: *Segundo (Stuk, 1976)*

Aske Bentzon: *Badminton (BMG, 1979)*

Anima: *Kilgore (Sonet, 1980)*

Anima: *Shanghai Circus (Telaeg Records, 1985)*

Sneakers: *Sneakers (Mercury, 1980)*

Sneakers: *Sui Sui (Mercury, 1981)*

Sneakers: *Rou'let (Mercury, 1982)*

Sneakers: *Katbeat (Mercury, 1985)*

Mikkel Nordsø Band: *Fifth Dimension (Medley, 1987)*

Mikkel Nordsø Band: *Guitar Me (Electra, 1990)*

Mikkel Nordsø Band: *Space Diver (Kick Music, 1995)*

Mikkel Nordsø Band: *Live 1995 (Kick Music, 1995)*

Mikkel Nordsø Band: *No. 5 (Replay, 1997)*

Mikkel Nordsø Band feat. Raul Rekow: *Live (Stunt, 2006)*

Acoustic Guitars: *Acoustic Guitars (Stunt, 1997)*

Acoustic Guitars: *Gajos In Disguise (Stunt, 1990)*

Acoustic Guitars: *Out Of The Blue (Stunt, 1995)*

Bombay Hotel: *Bombay Hotel (Stunt, 1989)*

Bombay Hotel: *Flower (Stunt, 1993)*

Mikkel Nordsø: *Five Steps 2 Heaven (Stunt, 2011)*

Timewave: *Timewave (Stunt, 2001)*

Mikkel Nordsø, Ole Theill & Tine Rehling: *Blue Lotus (Stunt, 2010)*

Jens Winther: *Electrazz (Stunt, 2011)*

Jens Haack: *Smokers Lounge (Stunt, 2011)*

Moonjam: *Raining In Asia (Sony, 2009)*

Moussa Diallo: *Acoustic Groove (Gateway, 2008)*